



**У Х В А Л А**  
**ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ**  
**ПЕРШОГО СЕНАТУ**  
**КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Білика Олександра Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII та частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу адміністративного судочинства України у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII**

м. К и ї в  
25 квітня 2018 року  
№ 150-1(І)/2018

Справа № 3-82/2018 (4239/17)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,  
Головатого Сергія Петровича,  
Колісника Віктора Павловича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Білика Олександра Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких

законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами та частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу адміністративного судочинства України у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII.

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

**у с т а н о в и л а :**

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Білик Олександр Павлович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення абзаців шостого, сьомого (за конституційною скаргою – частини четвертої) пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697) та частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу адміністративного судочинства України у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу

адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Кодекс).

Абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 до частини вісімнадцятої статті 50<sup>1</sup> Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII (далі – Закон № 1789) було внесено зміни, а саме її викладено у такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“. Із набранням чинності Законом № 1697 частина вісімнадцята статті 50<sup>1</sup> Закону № 1789 визнана такою, що втратила чинність (підпункт 1 пункту 3 розділу XII „Прикінцеві положення“ Закону № 1697).

Згідно з частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

У остаточному судовому рішенні у справі Білика О.П. – постанові Київського апеляційного адміністративного суду від 12 жовтня 2016 року – вказано, що Кабінет Міністрів України не визначив порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури та що підстав для перерахунку зазначених пенсій немає.

На думку автора клопотання, положення абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 суперечать частині першій статті 58, статті 22 Конституції України. На обґрунтування своїх тверджень він наводить окремі положення Конституції України, законів України, юридичні позиції Конституційного Суду України, викладені у його рішеннях.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що через застосування Вищим адміністративним судом України (ухвала від 3 листопада 2016 року) частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу було порушено його право на касаційне оскарження судового рішення та що вказані положення Кодексу не відповідають статті 129 Конституції України.

Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII, який набрав чинності з 15 грудня 2017 року, Кодекс викладено у новій редакції, у зв'язку з чим положення частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу втратили чинність.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Конституційний Суд України відповідно до частин першої, другої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності): чинних актів (їх окремих положень); з метою захисту та відновлення прав особи – акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватись до правовідносин, що виникли під час його чинності.

Білик О.П. просить Конституційний Суд України перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу, які втратили чинність та більше не застосовуються. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України, крім випадків, передбачених частиною другою статті 8 цього закону, є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі (пункт 5 статті 62).

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією

України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Із аналізу конституційної скарги випливає, що автор клопотання не зазначив, яке з гарантованих Конституцією України прав людини зазнало порушення внаслідок застосування положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697. Також суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності зазначених положень Закону № 76, Закону № 1697, обмежившись цитуванням окремих положень Конституції України, законів України, юридичних позицій Конституційного Суду України, викладених у його рішеннях.

Зміна механізму нарахування певних видів соціальних виплат та допомоги є конституційно допустимою до тих меж, за якими ставиться під сумнів сама сутність змісту права на соціальний захист (абзац одинадцятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011). Відповідно до Конституції України Кабінет Міністрів України вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, забезпечує проведення політики у сфері соціального захисту (пункти 2, 3 статті 116). У Рішенні від 2 березня 1999 року № 2-рп/99 Конституційний Суд України вказав, що здійснення в цілому політики соціального захисту не належить до виключних повноважень Верховної Ради України (друге речення абзацу вісімнадцятого пункту 2 мотивувальної частини).

Конституційний Суд України звертав увагу, що конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному; звичайною є практика, коли наступний у часі акт містить пряме застереження щодо повного або часткового скасування попереднього; загально визнаним є й те, що з прийняттям нового акта, якщо інше не передбачено самим цим актом, автоматично скасовується однопредметний

акт, який діяв у часі раніше (абзац п'ятий пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 3 жовтня 1997 року № 4-зп).

Таким чином, підставою для визнання неконституційними оспорюваних положень Закону № 76, Закону № 1697 не може бути те, що Кабінет Міністрів України не визначив відповідно до частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури.

Отже, автор клопотання не обґрунтував своїх тверджень щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697.

Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України, крім випадків, передбачених частиною другою статті 8 цього закону.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151<sup>1</sup>, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Першого сенату  
Конституційного Суду України

**у х в а л и л а:**

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Білика Олександра Павловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами та частин дев'ятої, десятої статті 183<sup>2</sup> Кодексу адміністративного судочинства України у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України, крім випадків, передбачених частиною другою статті 8 цього закону.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді  
Конституційного Суду України

**Головатий С.П.**

**Гультай М.М.**

**Колісник В.П.**